

1893 — var blevet forøget paa Grund af Inddæmninger fra Havet, kunde Finansministeriet dog kun anse Statskassen forpligtet til at udrede Skatterne af det nævnte oprindelige Hartkorn; thi Statskassen oppebar jo kun Afgifter af og havde kun Sikkerhed i dette Hartkorn, og Ejerne maatte derfor selv udrede Skatterne af det ny tilkommende Hartkorn. Efter at Ejendomsskylden nu har afløst de gamle Hartkornsskatter, idet den paalignes de oprindelige og senere inddæmmede Jorder under eet (hvilke Jorder næmlich her forudsættes at være ejede i Fællesskab), betale Ejerne nu denne nye, altsaa den fulde Skat af Jorderne. Ejerne have saaledes herigennem faaet en forøget Skattebyrde. Da denne Tilvækst til Skattebyrden imidlertid er i Strid med de oprindelige Auktionsvilkaar, hvorefter det daværende Føeland var fuldstændig skattefrit, jfr. ovenfor, have Ejerne formentligt et rimeligt Krav paa Erstatning.

Med Hensyn til dette Erstatningsspørgsmaal bemærkes, at den paagældende Godtgørelse, da Ejendomsskylden ikke ligesom den tidligere, samlede Hartkornsskat lader sig dele mellem Skat af de oprindelige og af de senere inddæmmede Arealer, ikke kan tillægges Ejerne ved noget Fradrag i selve Ejendomsskylden. Spørgsmaalet bliver da om et Fradrag i Arvefæsteafgifterne, i hvilken Henseende bemærkes, at Retsforholdet synes at kunne jævnstilles med de ovenfor nævnte Tilfælde, hvor Ejerne af de fra Gaardene i sin Tid udlagte Huslodder paa Frederiksborg Distrikt paa Grund af Overtagelsen af Ejendomsskylden have faaet en Erstatning derved, at de tidligere Hartkornsskatters Beløb er blevet fradraget Husenes Jordebogsafgifter, jfr. ovenfor Side 80—81, jfr. ogsaa Kommissionens Indstilling angaaende Afgifterne af Asminderød By, Side 410—11. Ifølge en ligefrem Analogi fra bemeldte Retsforhold vilde de nuværende Ejere af det oprindelige Føeland have Krav paa, at et til de tidligere Hartkornsskatter af Føelandet svarende Beløb, eller 733 Kr. 92 Ø., fradroges i Arvefæsteafgifterne af Føelandet forinden disses Afløsning. — Forsaavidt imidlertid de gamle Hartkornsskatter maatte overstige Ejendomsskylden, vilde det dog være at gaa for vidt at fradrage Hartkornsskatternes fulde Beløb. I dette Tilfælde kan Billighedskravet ikke medføre videre, end at de paagældende Ejendomsbesiddere faa Erstatning i Forholdet til den ved Ejendomsskyldens Indførelse paadragne Skattebyrde, som de hidtil havde været fri for, og Afskrivningen paa Jordebogsafgiften menes derfor at maatte begrænses til Ejendomsskyldens Beløb.

Kommissionen skal herefter indstille at

der i Arvefæsteafgiften af de nuværende Parceller af det saakaldte Rødby Føeland forinden Afløsningen fradrages et til de tidligere Hartkornsskatter svarende Beløb eller i alt 733 Kr. 92 Ø., dog saaledes, at Fradraget for den enkelte Ejendom ikke overstiger den samme nu paahvilende Ejendomsskyld til Staten.

Med Hensyn til den *faste Afgift*, 100 Kr. aarlig af *Nykøbing paa Falster*, er det ovenfor Side 252—59 oplyst, at denne Afgift maa anses for identisk med den gamle *Byskat*, som Byen svarede i Middelalderen, samt at denne Byskat alene af den Grund, at den i sin Tid var bleven overført paa Jordebogen, ikke er bortfalden til ligemed den tilsvarende Skat af andre Købstæder, efter at Matrikulen af 1864 var bleven indført i de forskellige Dele af Riget. Endelig er det oplyst, at Finansministeriet efter en i Aaret 1903 foretagen Undersøgelse af Afgiftens Historie og Karakter har udtalt som Svar paa et Andragende fra Nykøbing Byraad, at Afgiften — der ligesom tidligere maatte siges at paahvile Byen som saadan, — dog ikke kunde føre til Afgang i Henhold til Lov-Nr. 103 om Ejendomsskyld af 15. Maj 1903 § 1, III Stk. da det her forekommende Udtryk »faste Afgifter« ifølge hele Sammenhængen og selv Lovens Hensigt maatte anses for ensbetydende med »Afgifter af faste Ejendomme«.